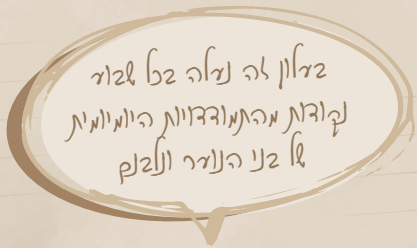

בנועם החינוך והתורה
יו"ל ע"י המרכז לנוער חרדי רבא 2 אשדוד

שאל בני

במה אנחנו

לקח טוב

כאן בגלגלך - האחיות סיפרו לי שבסביבות השעה 2 החלו לפתע כל המערכות לחזור לאט לאט לתפקוד מלא, התחלתי להתווכח איתם שהדבר לא ייתכן כי רק מקודם עזבתי והגוף היה בקריסה כי האנטיביוטיקה לא הצליחה לגבור על החיידק האלים, באתי לכאן כדי לראות את הדברים כמו עיני, דע לך זה נס.... זה תחיית המתים אמיתית.... אני לא יודע מה עשית כדי שזה יקרה אולי התפללת עליה.... או אולי קיבלת על עצמך איזה קבלה טובה.... מה שברור הסיפור הזה זה נס.... ואז אמר לו הפרופ דע חיים כי אני כל חיי הייתי כופר, אבל כשראיתי כזה דבר אני רואה שיש השם בשמים.... ובהיות ויום הכיפורים מתקרב תודיע לי מתי זמן כניסת החג והשנה אני רוצה לצום.... מספר רבי חיים מאותו יום ואילך בכל שנה מתקשר אלי הפרופ בערב יום כיפור כדי לברר את זמני כניסת ויציאת החג ומאז הוא צם כל יום הכיפורים.... ללמדך כמה גדול הכח של הסיוע לזולת.

בעיצומה של שבת קודש, השיחה עם הפרופ היתה בשעה 2 בלילה, מספר ר' חיים הייתי מותש ועייף ונרדמתי על הכיסא ליד הבת והנה בחלומי אני רואה את האדמו"ר רבי מאיר אבוחצירא זצ"ל הולך עם בנו האדמו"ר רבי דוד שיחי לאורך ימים ושנים בטוב ובנעימים, שר חיים היה מקורב גם לאב וגם לבנו שליט"א, ולפתע פונה אלי רבי דוד ושואל אותי, חיים- מדוע פניך נפולות? הצבעתי על מיסתה של ביתי השוכבת גוססת במיסתה ונאבקת על נשימתה האחרונה.... הביט בי רבי דוד במבט שכולו אומר אהבה לעם ישראל- ואומר לי שבת היא מלזעוק ורפואה קרובה לבוא- תקבל על עצמך לסייע ליהודים והקב"ה יעזור לך גם.... התעוררתי מהחלום וזעקתי מקירות ליבי ריבוננו של עולם- אני מקבל על עצמי בלי"נ שאם תחזיר לי את ביתי בריאה ושלימה, אני יקים ארגון שיסייע ליהודים, למחרת בבוקר מגיע אל ר' חיים הפרופ הגדול שטיפל בבת אתמול ונתן לו להבין שאפסו כל הסיכויים ועליו להיפרד מבתו האהובה, ואומר לו כך חיים - שתדע שאני

בנתניה קיים ארגון בשם "רפאנו ונוושע" מקים הארגון שמו רבי חיים שפירא, מטרת הארגון הוא - סיוע לחולים ובני משפחותיהם בזמן שהם שוהים ליד מיטת יקירם, בייעוץ, תמיכה, אספקת מזון, והכל בצנעה, ר' חיים נותן את ההרגשה לכל הנעזרים על ידי הארגון ולא עוזרים לו לסייע בידי אחרים ולא להיפך... פעם נשאל ר' חיים מה היה המניע שלך להקמת הארגון הזה? ענה ר' חיים מאחורי הקמת הארגון מסתתר סיפור נפלא, וכך סיפר רבי חיים, יושב אוהל הייתי בכל מהותי ובלילות על מנת להשלים הכנסה הייתי מופיע כבדחן בחתונות המשמח חתן וכלה,

יום אחד בתי התינוקת חלתה, חיידק אלים המכונה החיידק הטורף חדר לתוך גופה ומערכות הגוף של התינוקת החלו קורסות ניגש הפרופ המטפל לר' חיים ואמר לו כך, התינוקת שלכם אמנם מטופלת על ידי אנטיביוטיקה חריפה אבל זה לא עוזר והחיידק כבר פגע לה בכליות ובריאות וברגע שהוא יפגע גם בכבד תוך 24 שעות היא תעבור לעולם שכולו טוב ותכונן להיפרד מהבת היקרה שלך.... וכל זה קרה

משולחנו של המחנך הרב ברוך הרשקוביץ שליט"א

ציפיות מותאמות נקודה למחשבה

נראה דבר מאוד מעניין, שהקב"ה שהכל שלו בחר לתת את התורה דווקא במדבר השמים, ולא במקום מיושב מפואר ומאובזר במיטב,

הקב"ה שהכל שלו בחר לתת את התורה דווקא במדבר השמים, ולא במקום מיושב מפואר ומאובזר במיטב

כדרכם של כל מלכי העולם, והסיבה לכך כי ההצלחה לעלות במסילה העולה בית ק-ל ללא תקלות, היא דווקא במעבה המדבר ששם מה שיש זה טוב, אין שם לחצים סביבתיים, נורמות חברתיות, ושם מקבלים את האדם ואת מה שיש בו כמו שהם, כי שם אין ציפיות גבוהות מדי.

מניסיון רב! אחד הדברים שהכי מחלישים כל אדם בכל גיל ובפרט את בני הנוער זה נושא הציפיות - ותוצאותיהם הקטלניות של האכזבות מאי קיום הציפיות, כי כל אדם באשר הוא רוצה ומשתוקק לקבל משוב חיובי על כל מעשה שהוא עושה וברגע שהוא מבין שלא מרוצים ממנו וממעשיו הוא מקבל חולשה ברגליו וקשה לו להתקדם הלאה.

רעש של מים מפכים... הוא הלך לכיוון הקולות והוא מגלה נוות מדבר נאה במיוחד בתוך המדבר הצחיח, הוא התיישב על הארץ ולגם מהמים הזכים ואכל מפירות המדבר העסיסיים והוא נהנה מכל רגע מהאווירה הנפלאה. ואז שמעון שאל את עצמו ממה אני כל כך מתפעל ומתלהב? והתשובה הפתיעה גם אותו עצמו; מזה שהחבר שלי שמעון הכין אותי לפני זה שאין לי ממה לצפות... כי במדבר אין כלום... לא מים, ולא אוכל, ואפילו מקום מוצל לא בטוח שיהיה... ולכן כשגליתי שיש מים ויש אוכל ויש מקום מוצל הרגשתי לפתע שהכל זה מתנה מעל המצופה...

זהירות והתבוננות

ניקח את מחשבתו של שמעון אי שם במעבה המדבר השומם, לתוך חיינו היום יומיים, כמה היינו מאושרים אם היינו חיים את חיינו ללא ציפיות... וכמובן גם ללא האכזבות הנלוות אליהם מאי קיומם הלכה למעשה... וכמה היינו מאושרים אם היינו מרגישים שאנחנו חיים במדבר ואין לנו ממה לצפות, כי מה שיש זה הכל לא מובן מאליו כי בעיקרון לא היה אמור להיות כלום וכל מה שכן יש זה הכל מתנה. אם נתבונן לעומקם של דברים

במדבר הצחיח

ראובן רצה לחוות טעם של טיול מקורי בתוך הטבע לשם כך הוא פנה לחברו שמעון שהמליץ לו לטייל במדבר, רק ששמעון הוסיף לו; כדאי לך לפני היציאה למדבר להצטייד בכל מה שנראה לך שהינך צריך, כי כידוע לך ראובן יידי במדבר אין כלום... לא אוכל, לא שתיה... לא כובע שמש, לא קרם שיזוף, כלום. ראובן שמע לעצתו של חברו המטייל המנוסה, שמעון שכבר חרש קילומטרים רבים, והצטייד בכל מה שעלה על דעתו שאכן הוא יהיה צריך במהלך הטיול במדבר. לאחר הליכה של כמה שעות במדבר הצחיח, שומע שמעון מרחוק

לאחר הליכה של כמה שעות במדבר הצחיח, שומע שמעון מרחוק רעש של מים מפכים...

והסיבה לכל זה כי כל אדם מטבעו הגשמי מאוד נצמד למשקפיים שהוא לובש ודרך משקף זה הוא מסתכל על כל העולם שסביבו ואם הוא רואה משהו אחד במשקפיו קשה לו להבין שהאחר רואה את אותו דבר אחרת, ומיד הוא נוטה לשפוט את החבר ולפסוק לו את פסקו, לפני שהוא מנסה להבין

אני יכול להעיד שיושבים לפני נערים שזה היה תחילת הטריגר למה הם הרחיקו לכת מחיי בית המדרש

מדוע החבר נוהג אחרת ממנו, וייתכן שהסיבה שהחבר נוהג אחרת היא כי לראשון יש לו מספר מסוים שיכול לגרום לראיה מסוימת זו, או סיבות אחרות שיכולות לגרום לכך, אבל החבר שאין לו את הסיבות האלו רואה בדיוק הפוך ממנו את הדברים, ולכן הוא נוהג כמו שהוא נוהג, ושפיטה זו שהיא הרסנית יכולה להיווצר הן ביחסים בין חברים, והן בין הורים לילדים, והן בין נערים למחנכיהם והדבר מפיל מדי יום חללים על אם הדרך... ואם הייתה קצת התבוננות מראש על הדברים באופן מיושב ומתוך הבנת צרכיו ויכולותיו של האחר הכל היה שונה, ולפעמים אחרי שנים אנשים תופסים פתאום את הדברים אבל לפעמים זה מדי מאוחר כי הנוק כבר נעשה.

דרך היחיד

ניקה דוגמא מאוד שכיחה: נולד בן במשפחה שכישרויו אינם כשל שאר

האחים ובוודאי שלא כמו ההורים שלו, ומתחילים להלחיץ אותו לעמוד ברף מסוים של ציפיות שאינם מתאימים לא לו ולא למידותיו ויכולותיו האישיים, והוא נוסע ברכב שהצמידו לו שאינו מתאים לו ולמידותיו והוא אפילו לא רואה דרך ההגה את הכביש... וכמובן שהוא לא מצליח כי אין 'הוקוס-פוקוס' בדברים האלו, ואז מתאכזבים ממנו, ואף יכולים לפלוט משפט- חד כתער לנפש... ועד בחצי טעות... האח הקטן ממך מצליח, למה אתה לא?... והוא מנסה לרצות שוב ושוב והוא נוחל אכזבות שוב ושוב והוא נשבר... ועל משכבו בלילות עיניו נוטפות דמעה... ואז הוא אומר לעצמו עזוב... הלימוד הוא לא בשבילך בכלל... לך לאפיקים מניבים עבורך יותר... והוא עוזב לגמרי את עולם התורה וסופו מי ישרונו... אני יכול להעיד שיושבים לפני נערים שזה היה תחילת הטריגר למה הם הרחיקו לכת מחיי בית המדרש. וכשהם נזכרים בתהליך הם פורצים בבכי קורע לב!!! שאני נקרע לראות את זה. ואילו היו משכילים מראש ההורים והמחנכים להבין את דבר זה שילד זה נולד עם יכולות שונות, ולפי זה היו מתאימים לו את מסגרת השאיפות שלו הכל היה נהיה שונה... רק שכאן לפעמים מתערבבים לתוככי העיסה שיקולים חיצוניים שאין בינם ולחינוך כלום... והם פשוט גורמים לעיסה להחמיץ! ולכן מאוד חשוב ואפילו קריטי להכיר כל ילד לעומק ולהבין מה מתאים לו ומה לא, ולפי זה לבנות לו את המסגרת

ולכן חשוב להבין גם בחלק זה מה המערכת של הילד ועם מערכת זו לפעול הלאה

היומית ולעודדו על ההצלחות שלו לפי היכולות שלו, וכבר הניסיון של העולם התורני מוכיח שלא תמיד הכישרים הטובים הם הסוד והיסוד להצלחה לפעמים ההיפך ההשקעה וההתמדה היום יומית היא גורמת להצלחה, ולכן חשוב לעודד ולתמוך ולעמוד מהצד ולראות איזה משה רבינו ייצא מתוך התיבה הזו... וגם אם הציונים של הילד הם לא משהו תמשיכו לתת את התמיכה והעידוד וכך יהיה להם חלק ניכר בגדול הדור הבא... כמו כן בכל בית כמעט ללא יוצא מהכלל יש ילדים עם מערכת רגשית רגישה יותר ויש כאלה עם מערכת רגשית חזקה יותר... אל תנסו להתאים את הילד למערכת שלכם, כי אם הוא רגיש יותר שום דבר לא יעזור, ומשמים בחרו לו את הדרך הזו להתחבר לכל העולם החיצון, ואם ננסה לחספס אותו רק ננחל כישלון ואכזבה נוראיים וחבל... ולכן חשוב להבין גם בחלק זה מה המערכת של הילד ועם מערכת זו לפעול הלאה- ילד רגיש לפעול איתו ברגישות, ילד חזק ניתן לפעול איתו יותר בחוזק, וכן הלאה. וכשנעשה את המוטל עלינו נוכל לראות סייעתא דשמיא מרובה בחינוך צאצאינו לתורה עבודה ויראת אלוקים, אמן.

היחיד ליוני 6 הדין

אריה שידלובסקי
 פסיכותרפיסט ויועץ חינוכי
 054-8424861 | shidlovsky9@gmail.com
 פקס: 077-4704711

משולחנו של מטפל

לעצמכם, זה עוד עלול להתגשם.

להיות "רעב" זאת לא המלצה, זאת רק אבחנה. זה לא מתאים לכל אחד ויש בזה גם לא מעט צדדים עצובים. הם משלמים על הרעב הזה במטבע הכי קשה, בזמן ובאנרגיה שלהם, ושניהם חולפים ומתכלים. והם לא בהכרח שמחים או מאושרים יותר בגלל שהם בראש הפירמידה. זה יותר מבסדר להבין שאתה לא מוכן לשלם את המחיר הזה ומעדיף לישון טוב בלילה.

או בפעם הבאה שאתם שומעים על המצליחים הגדולים והקנאה מתעוררת בכם, תזכרו את הדרך שצריך לעשות כדי להגיע למקום הזה, ואת הבור שלעולם לא מתמלא, ותחשבו אם הייתם מוכנים להיות רעבים כל החיים.

נ.ב. את הטור ערכתי מתוך כתבה מוצלחת שקראתי במגזין העוסק בניהול.

נ.ב. חשוב לציין כי בניגוד למי שרעב להצלחה גשמית שכאמור ההצלחה ממש לא תהפוך אותו למאושר, מי שתמיד צמא למים ואין מים אלא תורה, פשוט שאין מאושר ממנו. מי שזכה לראות את הרב אלישיב זצ"ל את הגר"ע יוסף זצ"ל ועוד גדולי"י ראה תדיר את שמחת התורה שלהם, יקרה היא מפנינים וכל חפציו לא ישוו בה.

בהצלחה אל הקולות הנשועים
 אבנא אריה

מוטיבציה או רעב להצלחה

7 בבוקר, קניין גדול במרכז הארץ. המקום שומם, מלבד אדם אחד שיושב על ספסל, ראשו בין ידיו, מול חלון ראויה של חנות סגורה. הוא חושב, בוהה באוויר, ומבטו מרוכז.

האדם הוא ה. ויזל, בעל השליטה בקבוצת פוקס, ומי שעובד איתו יודע לספר שהסצנה הזאת מוכרת. ככל הנראה משהו בחנות הספציפית הזאת - אחת מ-1,000 שמפעילה הקבוצה שבבעלותו - לא עובד, והוא לא יזוז משם עד שיצליח לפתור את המצב. הוא מתחיל בסיבובים האלה ב-6 בבוקר ומסיים מאוחר בלילה.

כשאני פוגש מנכ"לים בעבודה היומיומית, אני שואל את עצמי לא פעם מהו הרכיב המשותף לכולם, שהביא אותם לשפיץ של הפירמידה. יכולות אסטרטגיות? כישרון מכירתית? יחסי אנוש? הבנה בכסף? מנהיגות? התכונות האלה קיימות אצל חלקם, אבל אף אחת לא חזרה על עצמה אצל כולם ויותר מזה - תחתם בארגון יש אנשים מרשימים יותר בתכונות האלה.

הדבר היחיד שמופיע אצל כל המנכ"לים האלה זה רעב מוגבר שאינו יודע שובע. פעם שאלתי את ויזל מה סוד ההצלחה שלו, והוא ענה: "אני פשוט רוצה יותר, ואני עובד יותר קשה מכולם".

הרבה מהמנועים הפנימיים של האנשים האלה קשורים בכלל בילדות, על רקע מחסור או מצוקה שחוו בשנים המעצבות. ויזל למשל סיפר לי שהכל התחיל בכך

שראה את אבא שלו מפחד מהטלפונים של הבנק, והבטיח לעצמו שלא יהיה במקום הזה.

מייסד רשת גלידות סיפר לי שהוא ואחיו גדלו לאם חד הורית שפרנסה אותם בדוחק בעבודות ניקיון ובישול, בעוד הם השלימו הכנסה במכירת גלידה בירידים.

יו"ר שופרסל איציק אברכהן שיתף איך כמי שהגיע ממגדל העמק היה עסוק כל החיים בניסיון להוכיח שהוא ראוי לא פחות מהאליטות.

אני מכיר את הבור הזה גם באופן אישי. כילד ונער לא מצאתי את עצמי ואכן, שוגרתי אל שוק העבודה כמו טיל בליסטי. הרגשתי כמו חיית מירוץ משוחרר מהכלוב, וברגע שהוסר המחסום דהרתי קדימה.

אז האם מדובר במוטיבציה? לא בהכרח. אני רואה מוטיבציה כמרכיב נחמד, זמני, לא משהו שאפשר לבנות עליו לאורך זמן. לרוב האנשים לא חסרה מוטיבציה, מה שאין להם זה רעב. היכולת לדחוף קדימה יום יום במשך עשר שנים בלי הפסקה - זה מעבר למוטיבציה, זה סוג של אובססיה.

כשאנחנו מדמיינים איך זה יהיה לשבת כל כס המנכ"ל, עם כל הסטטוס וההשפעה שתפקיד כזה מביא איתו, אסור לשכוח גם את המחירים הכבדים שמסלול כזה גובה בדרך. היזהרו במה שאתם מאחלים

< צר יקר! >

איגרת זו נכתבה במיוחד עבורך. אם יש לך איזה קושי או התלבטות שהינך מעוניין לשתף ולברר, תשלח אלינו ונשתדל לענות לך מע"ג הגיליון. כמובן שהכל יישמר בדיסקרטיות.

פקס: 153-86605534

בני מלכים
 סטודיו
 הפיתוח הרגעי ונפשי
חדר כושר גלאט
 במרכז רובע ז'
 רבא 2 אשדוד
 055-67-88-595

אוייע ניגון
 אולפן הקלטות מקצועי לחובבי מוזיקה ולמקצוענים
 אקס 108
 336 נחפן!
 ניתן לתאם שעות לפרטיים ולקבוצות לפרטים והרשמה
 055-67-88-595

בחסות:

הברכה לתורם החפץ בע"ש מארה"ב שיזכה לברכה במידה כנגד מידה נחת מכל יו"ח ללא עגמ"נ 777